

Gazsi elszörnyedve hallgatja a hűségnek ezt a megokolását. Felháborodva, reszketve mondja Szolgának, hogy amiért négy testvérét a vízbe fojtotta, nem hűség jár, hanem bosszú. Hisz azok az ő testvérei voltak... És ha te, Szolga, azt hiszed, hogy hű vagy, fúdd meg, ez nem igaz, mert gyalázatos, aljas kutya vagy!...

Szolga kutya létére sokat elűrt, sok sértést, amit a pásztortól kapott. De báránytól, birkától még soha. Felindultságában Gazsi torkához kapott és megszorította. Gazsi egyetlen hangot sem adott, csak eldőlt. Szolga meg dühösen morgott. Orrával és lábával megpiszkálta Gazsit. A pásztor, aki figyelte őket, odaigyekezett, amint látta, hogy Gazsi eldőlt. De a bárány már kimúlt. Szolga farkesóvával akart dicskedni, hogy megfojtotta a lázadót, de a pásztor csak azt látta, hogy a legszebb bárányt pusztította el. Ezért olyat vágott a gamóssal Szolgára, hogy a lába elfört, majd irgalmatlanul hasbarúgta... A nyáj meg elrohant. Kutya nem volt, így hát elszaladtak.

Messze, messze mentek. Egy időig sűrűn emlegették Gazsit, szabadítójukat, de aztán mind ritkábban. Szabadok, boldogok voltak. Már meg is feledkeztek a pásztorról. Pedig a pásztor nem pihént, és nem nyugodott bele a nyáj elvesztésébe. Ment utánuk nyomról-nyomra. És meg is találta őket, amikor már megfeledkeztek róla. A pásztor ravasz volt, s úgy tett, mintha meg lett volna Szolga. Rikkantott egy nagyot: Pfütyt, te!... És a kiáltásra, amely Szolgát a terelésre szólította, eszeveszetten terelődtek a pásztor elé, aki ismét ura lett a nyájnak. Nevett magának új Szolgát. De mert ravasz volt, most már a nyájból. És ezek a nyájból való új Szolgák még kegyetlenebbek voltak a terelésnél, mint a régi Szolga... A nyáját azóta sem hagyta el az emlékezés, hogy a pásztor meg-eheti őket, ezért időnként vakrémület szállja meg őket, és minden Szolga ellenére is meg-megkísérlik az elmenekülést... És a pásztorok ravaszak. A nyáját a farkassal ijesztik. Pedig a farkas milliómodnyit eszik csak meg, mint a pásztor. És ha Gazsi élne, ezt mondaná a nyájnak: Ne féljeteK a farkastól, csak a pásztortól...

Öreg Csák a zsebében kotorász. Előveszi a dózniját, cigarettát sodor.

A többi néz rá. Egyik-másikuk nagyot sóhajt. Nyiladoznak a szemek. Igen, igaza van Csáknak. Így van.

Jóska meg is szólal:

— Na, akárhogy lesz is, de rólam nem esz le több húst a pásztor, mint amennyit már lerágott. S ha Szolga lesz valaki közületek, hát én nem állok jót magamért!...

Csák bácsi mosolyog:

— Ne te, ne! Te aztán komolyan vetted a mesét. — És megveregeti Jóska vállát.

Indulnak hazafelé.

VARGA JÁNOS

SIMAI MIHÁLY

Születésnap

*A sima év csak elpereg,
akár az érett búzamag.
Jövönk kalászos rengeteg,
s már minden évem gazdagabb.*

*...Mint gyermek, sírtam egy
kicsit,
Kamaszként éheztem sokat...
S most zsenge rétek őrizik
sarjadzó ifjúságomat.*

*Suhanhat egy év más után,
jövönk kalászos rengeteg.
S majd visszafényli szép hazám,
a dolgoz-harcos éveket!*

Béke

Elvtársak: béke! — így rohantak
hozzánk a koreaiak.
S alig volt értelme a hangnak,
dadogtak az öröm miatt.

Ó, mennyi mindent mondtak akkor
belénk karolva boldogan,
míg megértettük a szavakból,
hogy Koreában béke van:

A kisgyerek tanulhat járni,
és írni, hogyha már nagyobb,
a lányok télt arcán a nyár;
örömtűz újra átragyog.

Az asszonyok meleg szemében
könnyek helyén mosoly derül,
mindenki dolgozik serényen,
— oly tág az ég köröskörül —

Oly kék az ég, s oly szép az élet,
gügyög a gyermek, cseng a dal,
a harcos boldog: hazatérhet,
szerelmet, munkát, rizst akar.

És ők is, ők is hazatérnek...
S mert árvák mind, az árvaság
csak drágábbá teszi a féltett,
még megmaradt szülőházát.

S otthon — kérdeztem — mit
csináltok
most, hogy győzött a hősi ügy?
„Építeni... ott is...
Sztálinvárost!”
szólt lelkesülten egyikük.

LÁSZLÓ IBOLYA

Nyomodat mossák őszesők

Nyelvemem még a nyár íze,
szememben virradatok kékje,
szívemben csendek tengere,
számon számodra béke.

Mért pöröljelek csókjaimmal?
Vágyak malmában sem zúzatlak
már.

Rábólintottam, kell, hogy úgy
legyen;
vígyn, vissza sem nézve rám,
a nyár.

Nem ébredek már szép neveddel,
nyomod elmossák őszesők,
nem érted jó az este és a reggel,
nem vagyok már a szeretőd.

Korona vérzi homlokom,
góg-trónuson nincs helye
könnyeknek!
... mégis, hogy mégis, kíséretül
jönnek, csak egyre jönnek.
Nem tudom útját állni
a néma könnyözönnek...

Még, nyelvemen a nyár íze:
szememben bánatok sötétje,
szívemben csendek tengere,
számon számodra béke.
Magamnak semmi, semmi már,
hisz elvitt, vissza sem nézve rám
a nyár.